

prism
ปริซึม

คดีหลอน ลิฟต์ซ่อนศพ

เห็นลิฟต์ว่างอย่าวางใจ เรื่องของคนตายอย่าสอดรู้!

ภาคินัย

“เติบโตมากับผลงานภายใต้นามปากกาภคินัย
แม้ผู้เขียนจะจากไปแล้ว แต่จินตนาการของเขา
จะคงอยู่กับเราเนืองกาลเวลา ขอคุณที่เป็นความทรงจำ
และเปิดโลกนิยายสยองขวัญของไทยให้กับใครหลายคน”

- X LOLA

“ทั้งลึ้นทั้งหลอนจนต้องอ่านไปเหลียวหลังไปเป็นพักๆ
เลี้ยวสันหลังวาบๆ
ไอเดียการออกแบบผีสุดยอดเยี่ยมมาก”

- นทธี ศศิวิมล

ผู้เขียน เต้นรำไปบนท่อนแขนอ่อนนุ่ม

“สนุกมาก อ่านแล้ววางไม่ลง ด้วยเนื้อเรื่องที่ชวนติดตาม
สำนวนอ่านง่าย หักมุมไปหักมุมมาในช่วงท้ายจนคาดไม่ถึง”

– อุ้มสม

“ความลึกลับน่าค้นหาทำให้อยากรู้ว่าใครอยู่เบื้องหลังฆาตกรรม”

– คนรักนวนิยายไทย I Love Thai Novels

“ตัวอย่างของนิยายที่อ่านแล้ววางไม่ลงจริงๆ”

– เปียก

prism
บริษัท

คดีหลอนลิปต์ซ่อนศพ

ภาคนิยาย

เขียน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คดีหลอนลึฟต์ซ่อนศพ

prism
บริษัท

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6748-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาคณินต์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข • บรรณาธิการต้นฉบับ ต้องตา ตั้งชูวงษ์ • ซับเอดิเตอร์ รมีดา แสงสวัสดิ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมตดาด

ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร • คอมพิวเตอร์ รัชฎาพร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, ณปภัช

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

คุณนึกถึงอะไรเมื่อได้ยินคำว่า *ผี*

บ้างอาจจะนึกถึงสิ่งที่มีรูปร่างเหมือนคน แต่โปร่งแสง สามารถลอยทะลุกำแพงได้ บ้างอาจนึกถึงผ้าคลุมสีขาวที่มีรูดำตรงตาและปาก คอยล่องลอยหลอกหลอน บ้างก็นึกถึงสิ่งที่มีร่างกายจับต้องได้ เพียงแต่มีอวัยวะเหวอะหวะน่าเพ่งบ่งบอกถึงการไม่มีชีวิตอยู่

ผีในจินตภาพของคนนั้นแตกต่างกันไปตามบริบทของแต่ละสังคม ส่งผลให้ผีในสื่อต่างๆ ไม่เพียงแต่มีรูปลักษณ์ที่แตกต่าง ยังมีคำอธิบายที่แตกต่างกันอีกด้วย เช่นเป็นปีศาจจากขุมนรกที่เข้าสิงเด็กผู้หญิงเพื่อทำหายศรัทธาในพระเจ้าของมนุษย์ เป็นวิญญาณเจ้าที่ซึ่งถูกลบล้างโดยตัวละครชื่อบ๊อ หรือบางทีก็เป็นแค่อ่านาถลึกลับที่ไม่อาจหาคำอธิบายได้เลย

คดีหลอนลึฟต์ซ่อนศพ บรรยายถึงผีแห่งแรงกดดัน ซึ่งแค้นแค้นความยุติธรรม เพราะไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงต้องหลอกหลอน ความจริงกลายเป็นสิ่งที่ต้องได้มาด้วยวิธีการเหนือทั้งธรรมชาติและศีลธรรม ผีซึ่งดูเป็นผู้กระทำที่แท้ก็คือเหยื่อนี่เอง ความตายมอบโอกาสในการพลิกบทบาท - โอกาสที่ความมีชีวิตไม่เคยยื่นให้

แล้วทำไมผีใน คดีหลอนลิปต์ซ่อนศพ ถึงเป็นเช่นนี้ล่ะ ทุกวันนี้สังคมของเรามีความยุติธรรมอยู่มากหรือน้อยกว่า ยุคที่หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกแค่ไหน ทุกคนคงจะมีคำตอบที่แตกต่างกัน แต่อย่างน้อยผลงานของภาคินัยก็อาจจะทำให้เราได้ครุ่นคิดถึงคำถามนี้ไม่มากก็น้อย

คดีหลอนลิปต์ซ่อนศพ เคยถูกตีพิมพ์ทั้งหมดสิบครั้ง ในชื่อ ลิปต์ซ่อนศพ สำนักพิมพ์ไซฟาเป็นผู้ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2551 นวนิยายเรื่องนี้เป็นผลงานซึ่งหลอนและซับซ้อนมากที่สุดของภาคินัย สำนักพิมพ์จึงเลือกมาจัดพิมพ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้ลองดำดิ่งไปกับเรื่องเล่าสยองขวัญไทยอันยากจะลืมเลือน

กองบรรณาธิการขอขอบคุณคุณแม่อุพาที่มอบโอกาสให้สำนักพิมพ์ปริซึมตีพิมพ์งานชิ้นเลิศของภาคินัย และขอขอบคุณพี่ต้องสำหรับคำปรึกษาต่างๆ จากประสบการณ์ที่ได้ร่วมงานกับภาคินัยมาอย่างยาวนาน ซึ่งช่วยให้งานชิ้นนี้ถูกส่งถึงมือผู้อ่านอีกครั้ง

คำนำผู้เขียน

เคยขึ้นลิฟต์คนเดียวไหมครับ

ผมเคย และรู้สึกกลัวทุกครั้งที่ต้องอยู่ในนั้น

สถานที่ที่แคบ อึดอัด และรอบข้างว่างเปล่า (...หรือเปล่า
ไม่แน่ใจ)

บ่อยครั้งที่ผมมักรู้สึกว่าไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว

ลมอ่อนๆ ของ ‘บางสิ่ง’ มากะทบกับต้นคอจนรู้สึกสะดุ้ง

บางครั้งลิฟต์เปิดเองทั้งที่ไม่มีคนอยู่หน้าประตูลิฟต์

หรือบางที...เงาสะท้อนจากกระจกเงาในลิฟต์เหมือนจะเป็น
คนอื่นที่ไม่ใช่เรา

แน่นอน...ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้ว่ามัน ‘มี’ หรือ ‘ไม่มี’

แต่ในความแน่นอนก็ย่อมมีความไม่แน่นอนซ่อนอยู่เสมอ

สิ่งที่เห็นว่า ‘ไม่มี’ อาจจะ ‘มี’ ก็ได้ เพียงแค่เราไม่รู้

หรือเรา...แต่แก๊งไม่รู้ก็เท่านั้น

ระวังตัวไว้ให้ดี...

บางทีสิ่งที่น่ากลัวกว่า ‘ผี’ อาจอยู่ไม่ไกลจากตัวคุณ!

“อย่าแน่ใจว่าลึปต์ที่คุณกำลังใช้ไม่มีวิญญาณ”

ภาคินัย

ป.ล. ตัวละครและสถานที่ในเรื่องเป็นเรื่องสมมุติ ไม่มี
อยู่จริง อ่านเอาสนุก อย่าซีเรียสนะครับ

บทนำ

นิทานหลอกเด็ก

ฟ้าร้อง เสียงดังครืนๆ มาแต่ไกล คาดว่าอีกไม่นานฝนคงตกเป็นแน่แท้ ลมพัดแรงจนใบไม้บนพื้นถนนปลิวว่อน หญิงสาวนักศึกษาสองคนจับมือกันวิ่งฝ่าความมืดตรงมาที่หน้าตึกคณะแพทยศาสตร์ที่บัดนี้เงียบสนิทไร้ซึ่งผู้คน มีเพียงแสงไฟจากเสาข้างถนนที่พอจะส่องแสงให้เห็นอะไรๆ ได้บ้าง

“ฝนจะตกแล้วนะแก จะรีบไปเอาอะไรก็รีบๆ ไปสิ” หญิงสาวคนหนึ่งบอกเพื่อนพาลงหันมองรอบๆ อย่างหวาดระแวง มหาวิทยาลัยยามค่ำคืนช่างน่ากลัวเหลือเกิน โดยเฉพาะที่นี้ตึกคณะแพทยศาสตร์

“อ้าว แล้วแกไม่ขึ้นไปกับฉันหรือ” เพื่อนที่มาด้วยเอ่ยถาม อีกฝ่ายรีบปฏิเสธทันทีแทบจะไม่ต้องใช้เวลาคิด

“โอ้ย...ฉันไม่เอาด้วยหรอก” หญิงสาวบอกพาลงมองไปยังลิฟต์เก่าๆ ที่ตั้งอยู่ในตึก ขนแขนลุกขึ้นพริบราวกับถูกของเย็นจัดสัมผัสที่ผิวหนัง

“อย่าบอกนะว่าแกเชื่อเรื่องลิฟต์ผีสิงที่พวกรุ่นพี่เล่าเมื่อตอนกลางวัน”

“มันก็น่าเชื่อนะแก พวกรุ่นพี่เขาคงไม่หลอกเราหรอก

พวกเราเป็นเด็กปีหนึ่ง จะรู้เรื่องมหาวิทยาลัยมากเท่าพวกรุ่นพี่ได้ยังไง ถ้าแกไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ล่ะ”

“นี่...ที่รุ่นพี่เขาเล่าเรื่องลึฟต์ผีหลอกพวกเรานะ เพราะไม่อยากให้เราพวกเรามาที่มหาวิทยาลัยตอนกลางคืนมากกว่าเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิต รอบข้างมีแต่ป่าแต่เขา เขาคงเป็นห่วงความปลอดภัยเลยถูเรื่องผีๆ สารๆ ขึ้นมาหลอกพวกเรา ผีไม่มีในโลกหรอกน่า” เพื่อนสาวพูดแล้วหัวเราะร่วน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ขำด้วย

“เฮ้ย เขาว่าเข้าป่าอย่าพูดถึงเสือ พายเรืออย่าพูดถึงจระเข้”

“แหม...สำนวนโบราณสมกับที่เรียนมนุษยเอกไทยเลยนะยะ แต่ฉันนะเด็กวิทย์นักศึกษาแพทย์ เชื่อในสิ่งที่เห็นเหตุเป็นผลเท่านั้น เองนี่นะ ถ้าแกกลัวก็รออยู่ตรงนี้นี้แหละเดี๋ยวฉันขึ้นลึฟต์ไปแป๊บเดียว วางหนังสือลิ้มไว้ตรงริมระเบียงหน้าต่างเลกเชอร์นะ พอออกจากลึฟต์ก็ไปคว้ามมาได้เลย ไม่ถึงห้านาทีก็กลับลงมาแล้ว”

“เออๆ แกร็บไปเหอะ บรรยากาศชักไม่ค่อยดีแล้ว” หญิงสาวพูดเสียงลั่นพลางมองรอบข้างอย่างหวาดหวั่นใจ อีกฝ่ายเห็นเช่นนั้นเลยมองเพื่อนแล้วถลึงตาใส่ แกล้งทำตัวเป็นผีสาวในตำนานของมหาวิทยาลัยเสียเลย

“รออยู่ข้างล่างคนเดียวระวังผีหลอกนะจ๊ะสาวน้อย...” เธอทำเสียงต่ำๆ พลังกัมหนานิดๆ อีกฝ่ายเห็นเช่นนั้นก็ร้องกรี๊ดใช้ฝ่ามือตีไหล่เพื่อนอย่างแรง หากเธอก็ไม่ได้สะทกสะท้านแต่อย่างใด กลับหัวเราะชอบใจก่อนจะวิ่งหนีเข้าลึฟต์ไปอย่างรวดเร็ว

แล้วความเจียบก็มาเยือน...

ระหว่างยืนรอเพื่อนด้วยหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะอยู่นั้น หญิงสาวก็ค่อยเหลือบตามองรอบข้างอย่างระแວดระวัง ไม่ลืมที่จะหันไปมองทางลิฟต์ที่ตอนนี้ตัวเลขวิ่งขึ้นไปถึงชั้น 8 แล้วตัวเลขหยุดอยู่ที่ชั้นนั้นเพียงอึดใจก่อนจะค่อยๆ เลื่อนลงมา... ลงมา กระทั่งมาหยุดอยู่ที่ชั้น 1

น่าแปลกที่ประตูลิฟต์ไม่เปิดออกอย่างที่ควรจะเป็น!

ลางสังหรณ์ไม่ดีเกิดขึ้นภายในจิตใจของหญิงสาวทันที เธอยืนรออยู่สักพักก่อนจะค่อยๆ เดินไปหยุดที่หน้าลิฟต์ แล้วเอ่ยปากตะโกนด้วยน้ำเสียงอันลั่นเทา

“ยายแก้ว เล่นอะไรของแกนะ ฉันไม่สนุกด้วยนะ ออกมาเดี๋ยวนี้เลย”

เจียบ... ไม่มีเสียงตอบกลับ

“ยายแก้ว แกอยู่ไหนหรือเปล่า ยายแก้ว...ยายแก้ว”

เมื่อเห็นว่าข้างในยังเจียบ หญิงสาวจึงค่อยๆ เอื้อมมือไปกดประตูลิฟต์ให้เปิดออกด้วยหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เสียงกริ่งเป็นสัญญาณดังขึ้นหนึ่งครั้ง ก่อนที่ประตูลิฟต์จะค่อยๆ เปิดออกอย่างเชื่องช้า ในขณะที่หัวใจของคนรอเต้นเร็วจนแทบจะหายใจไม่ทัน

แล้วภาพที่อยู่ตรงหน้าก็ทำเอาหญิงสาวย่นอึ้ง แข็งชา อ่อนแรงจนแทบจะล้มทั้งยืนเสียให้ได้

เพราะสิ่งที่เธอเห็นคือภาพของเพื่อนสาวนั่งเบิกตาโพลงมือเท้าหงิกด้วยความตื่นกลัวราวกับเพิ่งเห็น “สิ่งที่ไม่น่าพบเจอ” มา

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด!!!”

1

เยียบ...เหงา...หนาว...กลัว

ล้อจักรยาน เฟสสันคันเก่าส่งเสียงเอี้ยดอืดดังก้องไปทั่วในยามคำคืนบริเวณคณะแพทยศาสตร์ ด้วยฝีมือการปั่นของ **ยามแดง** ชายแก่อายุราวหกสิบปีที่แต่งชุดยามอย่างเต็มยศเพื่อปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเข้มข้นเหมือนอย่างที่เคยทำมาตลอดกว่ายี่สิบปี ผมของยามแดงหงอกเกือบทั้งหัวแต่ยังดูท่าทางแข็งแรงดี แม้ตอนนี้จะเป็นช่วงที่มหาวิทยาลัยปิดเทอม แต่ยามแดงไม่เคยละเลยหน้าที่ เขาซื่อสัตย์และรักในศักดิ์ศรีของการเป็นยามอย่างเปี่ยมล้น

บรรยากาศรอบข้างเยียบส้งด แทบจะไม่ได้ยินเสียงลมพัดไปมาที่หล่นเกลื่อนกลาดบนพื้นให้ได้ยิน ตึกสูงใหญ่ของคณะแพทยศาสตร์ยังคงตั้งเด่นเป็นสง่าแม้จะผ่านแดดผ่านฝนมาหลายสิบปีแล้ว มันมืด...เยียบ...และวังเวงจนน่าขนลุกยามที่มองเข้าไปข้างใน ถ้าไม่ใช่คนอยู่ที่นี้เป็นประจำเหมือนยามแดงคงรู้สึกขวัญผวาไม่น้อย แต่สำหรับเขามันคือความเคยชิน ที่นี่เป็นเหมือนบ้าน บ้านที่เขารักและจะขอใช้ชีวิตอยู่ตราบนานหลายใจสุดท้าย

ยามแดงร้องเพลง *ขอให้เหมือนเดิม* ของวงสุนทราภรณ์ เพลงโปรดด้วยอารมณ์สุนทรีย์ สายตาคอยมองชายชวาเพื่อหาความผิดปกติ หลายต่อหลายครั้งที่มีความขี้นาแอบป็นเข้ามาขโมยของบนตึกคณะ ทำให้เขาถูกตำหนิว่าละเลยต่อหน้าที่
กริ่ง...!

เสียงบางอย่างดังขึ้น ยามแดงเบรคจักรยานเสียงดังเอี๊ยดทันที ก่อนจะหันไปมองทางด้านหลังซึ่งก็คือตึกคณะแพทยศาสตร์ที่ตั้งตระหง่านอยู่ มีท้องฟ้าที่สว่างไสวด้วยจันทร์วันเพ็ญเป็นฉากหลัง แสงไฟสีส้มสาดแสงออกมาจากตัวลิฟต์ภายในอาคารมันเปิดเองเหมือนมีคนกดเรียก ทุ้งๆ ที่ความจริงแล้วไม่มี!

ชายแก่คว้าไฟฉายขนาดกะทัดรัดจากเอวขึ้นมาเปิดใช้งานค่อยๆ เดินตรงไปที่ตึกคณะแพทยศาสตร์อย่างช้าๆ สอดสายสายตามองไปจนทั่วเพราะกลัวว่าจะเจอกับโจรที่มาขโมยของหรืออาจเจอกับ ‘อะไรบางอย่าง’ ที่หลายคนรำลือกันว่ามี...

ยามแดงส่องไฟฉายตรงไปยังลิฟต์ตัวเก่าที่เปิดอ้าอยู่เพ่งมองให้แน่ชัด แต่กลับพบเพียงแค่ความว่างเปล่า ไม่มีอะไรผิดปกติ เพียงอึดใจเดียวประตูลิฟต์ก็ค่อยๆ เลื่อนปิด ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับมาเงียบสงัดเหมือนอย่างเคย ยามแดงถอนหายใจโล่งอก จัดการเก็บกระบอกไฟฉายเข้ากับเข็มขัดของตัวเองเหมือนเดิม แล้วเดินกลับมาปั่นจักรยานออกไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เสียงเอี๊ยดอ๊าดของล้อจักรยานเฟสสันรุ่นเก่ายังคงดังไปเรื่อย ๆ พร้อมกับเสียงเพลงจากปากของยามแดงที่ร้องขับกล่อมตัวเอง เสียงมันค่อยๆ แผ่วลงตามระยะห่างที่ยามแดงปั่นจักรยาน

ไกลออกไป

ถ้าหากตั้งใจฟังให้ดี ๆ จะได้ยินเสียงคร่ำครวญบางอย่าง
ดังแว่วมากับสายลม...

รถสองแถวคันเก่าแล่นอย่างรวดเร็วเข้ามาจอดตรงหน้าคณะ
แพทยศาสตร์ หญิงสาวคนหนึ่งเดินลงมาจากด้านหลังรถ เธอ
จ่ายเงินให้กับคนขับก่อนจะเดินไปตามทางที่ทอดยาวสู่คณะ
แทบไม่น่าเชื่อว่าสถานที่ที่ไกลผู้ไกลคนแบบนี้ มีหน้าซำยังดู
เปล่าร้างว่างเวง จะเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง

เป้ง หญิงสาวร่างผอมบาง หยุดยืนแล้วถอดแว่นกันแดด
ออก หันมองสำรวจรอบ ๆ แลเห็นรั้วขนาดใหญ่ของคณะ
แพทยศาสตร์ทอดตัวยาวไปตามทุ่งหญ้าคาที่สูงเกือบจะถึงเอว
เมื่อหันมองอีกทางจะเห็นตึกของคณะอื่นๆอยู่ห่างออกไป

เมื่อมองตรงไปข้างหน้า พบประตูรั้วของคณะที่ปิดสนิท
หญิงสาวตัดสินใจถลอกจากประตูรั้วเดินไปเกาะรั้ว สอดสายสายตามอง
ผ่านทางช่องประตูเพื่อสำรวจภายใน

เงียบ...เงียบเสียจนไม่คิดว่าที่นี่จะเป็นสถานศึกษาได้
ไม่ใหญ่หลายตึกสูงกึ่งกันสูงแผ่ร่วมเงารกครีမ်จนให้ความรู้สึก
เหมือนป่า มีตึกเรียนสภาพทรุดโทรมสองหลังตั้งหันหน้าเข้าหากัน
มองไปทางด้านหลังไกล ๆ เห็นตึกเรียนชั้นเดียวอีกสี่หลัง
ตรงกลางมีสระบัวขนาดใหญ่ รอบบริเวณมีเก้าอี้ม้าหินอ่อน
เป็นชุด ๆ ตั้งอยู่อย่างระเกะระกะ ช่างเป็นคณะที่มีบรรยากาศ
น่าสะพรึงไม่น้อย

ด้านข้างประตูรั้วมีป้อมยามเล็ก ๆ หญิงสาวพยายาม

มองหาใครสักคนที่จะมาเปิดประตูให้เธอได้ แต่ก็พบเพียงความว่างเปล่า เบิ่งจิ่งลองส่งเสียงเรียกดู เพื่อว่าจะมีใครอยู่แถวนั้น

“ขอโทษนะคะ มีใครอยู่แถวนี้บ้างไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยถามพลางมองผ่านซี่ประตูลูกเข้าไปได้ด้านใน

หากทุกอย่างยังเหมือนเดิม นั่นคือเจียบ...

เจียบราวกับป่าช้า...

อันที่จริงประตูลูกไม่ได้ล็อกไว้ มันถูกเปิดแง้มเล็กน้อย หากจะเดินเข้าไปก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร แต่เธอเป็นคนมาใหม่ การจะเปิดประตูเข้าไปโดยพลการย่อมไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ

“มีใครอยู่ไหมคะ ดิฉันเป็นบรรณารักษ์คนใหม่ของห้องสมุดคณะแพทยค่ะ”

อยู่ๆ ก็มีมือของใครไม่รู้มาแตะที่ไหล่เบาๆ เบิ่งสะดุ้งเฮือก รีบหันกลับมามองทางด้านหลัง เมื่อเห็นว่าบุคคลที่ยืนอยู่นั้นยิ้มใจดี หญิงสาวก็ถอนหายใจโล่งอก

“โอ้...ลุง มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง หนูตกใจหมด” เบิ่งพูดพลางเอามือทาบอกเพื่อปลอบให้หัวใจตัวเองเต้นเบาลง

“ขอโทษครับ พอดีลุงเป็นยามที่นี้ ปั่นจักรยานไปซื้อข้าวมานะครับ มาติดต่อเรื่องอะไรหรือครับ” ยามแดงยืนยิ้มแจ่มมือยังคงยประครองรถจักรยานคันเก่าที่มีถุงพลาสติกใส่ข้าวกล่องคล้องอยู่บนแฮนด์จักรยาน

“เอ่อ...หนูมาติดต่อเรื่องรายงานตัวทำงานเป็นบรรณารักษะนะคะ คุณลุงลองดูนี่นะคะ” เบิ่งหยิบซองเอกสารมาจากด้านใน กระเป๋าสะพายแล้วยื่นจดหมายเรียกตัวให้กับยามแดง

ชายแก่ยิ้มรับ แต่ไม่ยอมหยิบซองเอกสารนั้นจากมือของ

หญิงสาว

“ลุงอ่านหนังสือไม่ออกหรือครับ แต่มีอาจารย์ทางคณะบอกไว้แล้วว่าจะมีบรรณารักษ์มาใหม่ เชิญครับเชิญ” ยามแดงบอกพลางจอดจักรยานให้อยู่กับที่ จากนั้นเดินนำตรงไปที่ประตูรั้วของคณะ ก่อนจะเปิดมันออก

ทันทีที่ประตูรั้วของคณะเปิดต้อนรับผู้มาเยือน ลมหอบใหญ่ก็พัดเข้าไปสร้างของแสบอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว มันเป็นลมเย็นๆ ที่ทำให้ขนลุกชัน ลมที่เหมือนต้องการจะบอกว่า ‘ยินดีต้อนรับ!’

“เชิญครับคุณแบ่ง”

“อู๊ย ไม่ต้องเรียกหนูว่าคุณก็ได้ค่ะ เรียกหนูว่าแบ่งเฉยๆ ก็พอ” แบ่งกล่าวอย่างเกรงใจ ขณะที่ชายแก่รีบส่ายหน้าปฏิเสธทันที

“ไม่ได้หรือครับ คุณแบ่งมีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เป็นคนมีความรู้ ลุงมันผู้น้อย ต้องให้ความเคารพครับ” ชายแก่บอกอย่างถ่อมตัว ก่อนจะหันไปจูงจักรยานเข้ามาด้านในบริเวณคณะแพทยศาสตร์

“ลุงพูดซะเหนื่อยเลยค่ะ” หญิงสาวพูดอย่างเกรงใจ อันที่จริงเธอเป็นแค่บรรณารักษ์ ไม่ได้มีความรู้อะไรมากมายเลย ยามแดงได้ยินอย่างนั้นก็หัวเราะประสานเสียง

“รอลุงแป้นึงนะครับ ลุงขอเอาข้าวไปเก็บก่อน เดี๋ยวจะพาเข้าไปที่บ้านพักครูครับ” ยามแดงบอกแล้วเดินเอาข้าวกล่องไปวางไว้ในป้อมยาม หยิบนั้นวางนี้สักอึดใจก่อนจะเดินออกมาหาแบ่งที่ยืนรออยู่

“เชิญครับคุณแบ่ง”

“ค่ะ”

“มีของแค่นี้เหรอครับ” ชายแก่มองที่ข้างตัวของหญิงสาว เห็นมีกระเป๋าดูเหมือนใบเชื่องหนึ่งใบกับลังเล็ก ๆ อีกหนึ่งลังเท่านั้น

“มีแค่นี้แหละค่ะ ถ้าขาดเหลืออะไรค่อยมาหาซื้อเพิ่มทีนี่” แป้งบอกแล้วย่อตัวลง กำลังจะหยิบลังที่วางไว้บนพื้นขึ้นมา แต่ยามแดงรีบเข้าไปช่วยอย่างมีน้ำใจ

“เดี๋ยวลุงช่วยนะครับ” ว่าแล้วชายแก่ก็ช่วยหญิงสาว ถือกระเป๋าดูเหมือนใบเชื่องกับลังกระดาษแล้วเดินนำไป

“ขอบคุณมากค่ะคุณลุง”

ตามทางเดินที่ทอดยาวภายในบริเวณคณะแพทยศาสตร์นั้น มีใบไม้แห้งหล่นเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นราวกับไม่ได้กวาดมานานนับปี ต้นโมกสูงใหญ่แข่งกันแผ่กิ่งก้านกับต้นहुกวางที่ดูแล้วคงยืนผ่านแดดผ่านฝนมาไม่นานจะน้อยกว่าเยื่อปี สองข้างทางเป็นตึกสูงแปดชั้นสองหลังหันหน้าเข้าหากัน ป้ายของคณะแพทยศาสตร์ตั้งตระหง่านอยู่ข้างหน้าตึกทางด้านซ้าย ตัวหนังสือสีทองเลื่อนไปมากแล้วแต่ก็ยังพออ่านออก

สระบัวขนาดใหญ่ที่กั้นกลางระหว่างสองตึกนั้นมีดอกบัวขึ้นอยู่ไม่มาก ส่วนใหญ่จะเสียพื้นที่ให้กับต้นดอกจอกและต้นกกที่ขึ้นจนทั่ว มีรถมอเตอร์ไซด์จอดเรียงกันอยู่ห้าคัน คาดว่าคงเป็นของนักศึกษาที่กำลังนั่งอ่านหนังสือกันอย่างเงียบ ๆ ที่โต๊ะม้าหินอ่อนตรงมุมหนึ่งของคณะ

“ลุงคะ ทำไมคณะแพทย์ถึงได้เงียบแบบนี้ล่ะคะ”

“อ้อ ช่วงนี้ปิดเทอมนะครับ แต่ที่จริงวันปกติตอน

เปิดเทอมก็เจียบนะครับ พอดีคณะแพทย์ตั้งห่างจากคณะอื่นพอสมควร เพราะต้องมาตั้งอยู่ใกล้ๆ กับโรงพยาบาลประจำจังหวัดที่อยู่ทางนี้” ยามแดงชี้ไปอีกทางหนึ่ง มองออกไปไกลๆ เห็นเป็นตึกสูงหลายหลัง คงเป็นโรงพยาบาลตามที่ชายแก่บอก

“แล้วนี่ลุงอยู่ที่นี้มานานหรือยังคะ” หญิงสาวเอ่ยถามขณะเดินไปกับยามแดงจนใกล้ถึงด้านหลังคณะแพทยศาสตร์แล้ว

“อยู่มาตั้งแต่ที่นี่เปิดใหม่ ๆ เลยครับ ยี่สิบกว่าปีแล้ว แต่ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ไม่พัฒนาเลยสักนิด ลุงรักที่นี่เหมือนบ้าน แต่หลาย ๆ คนกลับมองมันเป็นแค่สถานที่มานั่งเรียนเรียนจบแล้วก็ไป ไม่คิดจะดูแลรักษามันบ้างเลย” ยามแดงกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย ชายแก่มองไปรอบ ๆ ด้วยสายตาที่มีทั้งความสุขและความเศร้า

“แค่ที่นี้รู้ว่าลุงรักมัน มันก็คงดีใจแล้วละคะ” แป้งบอกพลางส่งยิ้มให้ยามแดง ชายแก่ยิ้มรับก่อนจะเดินนำหญิงสาวผ่านช่องทางเล็ก ๆ ระหว่างอาคารอเนกประสงค์ชั้นเดียวที่มีลูกกรงเหล็กปิดไว้ราวกับคุก ภายในตัวอาคารมีเวทีเล็กๆ ยกสูงจากพื้นประมาณหนึ่งเมตร คาดว่าคงมีไว้เพื่อใช้ทำกิจกรรมของคณะ ส่วนอีกทางเป็นอาคารชั้นเดียวเปิดโล่งยาว มีโต๊ะอาหารวางเรียงรายอย่างไม่เป็นระเบียบ ดูก็รู้ว่าเป็นโรงอาหาร...ที่เจียบและวังเวมมากในช่วงปิดเทอม

ทางเดินแคบ ๆ นั้นนำไปสู่ทางด้านหลังของคณะแพทยศาสตร์ที่เปิดโล่ง มีทุ่งหญ้าคาสีเขียวชอุ่มยาวสุดลูกหูลูกตาจนไม่รู้จะไปสิ้นสุดตรงไหน รอบด้านมีรั้วลวดหนามที่สภาพไม่ค่อยดีนัก กั้นอาณาเขตระหว่างพื้นที่ของทางมหาวิทยาลัยกับพื้นที่ว่างเปล่า

แบ่งสังเกตดูรอบ ๆ ไม่มีบ้านคนอยู่ในระยะหนึ่งกิโลเมตร
อย่างแน่นอน

แต่แล้วสิ่งที่ทำให้หญิงสาวถึงกับผงะเมื่อได้เห็น นั่นคือ
สภาพบ้านพักครูที่ทรุดโทรมจนแทบไม่น่าเชื่อว่าจะอาศัยอยู่ได้
บ้านไม้ยกพื้นสูง ทางด้านล่างเปิดโล่งมีห้องน้ำอยู่ริมด้านหนึ่ง
อีกทางเป็นบันไดขึ้นตัวบ้าน กระเบื้องสีเทากระดำกระด่างไม่รู้ว่าจะ
กันแดดกันฝนได้สักแค่ไหน ข้างตัวบ้านมีต้นไม้ใหญ่พอจะให้
ร่มเงาได้บ้างยามอากาศร้อน สังเกตดูดี ๆ จึงรู้ว่ามันคือต้นตะขบ

แบ่งชะเง้อมองบ้านพักครูหลังถัดไปที่สภาพไม่ต่างกันนัก
มันดูรกร้างราวกับไม่มีคนอาศัยอยู่มานาน ยามแดงเห็นหน้าของ
หญิงสาวผู้มาใหม่ก็คงพอจะเดาความคิดออก จึงพูดขึ้น

“บ้านพักครูที่นี่ไม่มีคนอยู่หรือครับคุณแบ่ง ที่เห็นนะ
ว่างทั้งหมด ลุงเห็นว่าบ้านหลังแรกดูจะเข้าท่าที่สุดแล้ว เลยจะให้
คุณแบ่งอยู่หลังนี้นะครับ หรือคุณแบ่งจะลองไปดูหลังอื่นก่อน
ไหมครับ” ชายแก่เอ่ยถาม แบ่งรีบปฏิเสธทันที

“ไม่เป็นไรค่ะ หลังนี้ก็โอเคค่ะ”

“ครับ” ยามแดงยิ้มให้หญิงสาวตรงหน้า จากนั้นเดินนำ
ขึ้นบนบ้านโดยมีแบ่งเดินตามไปติด ๆ ชายแก่หยิบกุญแจมา
ดอกหนึ่งแล้วไขประตูบ้านเข้าไป

ทันทีที่ประตูถูกเปิด เสียงบานพับที่ผืดเพราะสนิม
ก็ดังแฉาดชวนเสียวลันหลังวาบ ประตูไม้บานเก่าค่อย ๆ เปิดออก
กลิ่นอับภายในบ้านต่างพากันเบียดเสียดออกมา ทำเอาหญิงสาว
ถึงกับต้องเบือนหน้าหนี

“เชิญครับคุณแบ่ง”

ยามแดงเดินนำเข้าไป ขณะที่หญิงสาวยังกล้า ๆ กลัว ๆ แต่เมื่อไม่มีทางเลือกจึงต้องเดินตามชายแก่เข้าไปในตัวบ้าน

มันช่างมืด...อับ...และวังเวง

ยามแดงเดินไปเปิดหน้าต่างเพื่อให้อากาศได้ระบายและมีแสงสว่างเข้ามาในบ้าน เมื่อแสงแดดยามเที่ยงสาดแสงเข้ามาจึงทำให้หญิงสาวมองเห็นภายในบ้านพักครูแห่งนี้ชัด ๆ มันไม่มีห้อง เป็นบ้านโล่ง ๆ มีหน้าต่างรอบทิศ ฝาผนังด้านหนึ่งมีโปสเตอร์ดาราที่โฆษณาน้ำอัดลมยี่ห้อดังเมื่อหลายปีก่อนแปะไว้ บ้านนี้คงไม่มีคนอยู่มานานจริง ๆ

“อากาศภายในบ้านจะอับ ๆ หนอยนะครับคุณแบ่ง ไม่มีคนอยู่มานาน สภาพก็เลวทรุดโทรมอย่างที่เห็น” ยามแดงบอก

“ไม่เป็นไรค่ะ แต่ทำไมถึงไม่ค่อยมีคนอยู่ล่ะคะ อาจารย์ท่านอื่นไปอยู่ที่ไหนกันหมด” เกิดคำถามภายในใจของหญิงสาวจนถึงกับต้องเอ่ยปากถาม

“อ้อ อาจารย์ที่นี้บางท่านก็เป็นอาจารย์หมอ ทำงานประจำที่โรงพยาบาลเลยอยู่บ้านพักที่นั่น ที่บ้านพักในโรงพยาบาลสภาพดีกว่าที่นี้มากครับคุณแบ่ง ส่วนอาจารย์ท่านอื่น ๆ ก็ย้ายไปอยู่ในตัวเมืองกันหมดครับ เวลามาสอนก็ขับรถมา ตอนเย็นก็กลับ ในตัวเมืองเจริญหูเจริญตาว่าที่นี้เยอะ ที่นี้มองไปทางไหนก็เจอแต่ทุ่งหญ้าป่าเขา พอห้าโมงเย็นก็เงียบเหมือนป่าช้าแล้วครับ” ชายแก่ว่าแล้วก็หัวเราะเสียงแห้ง ๆ

แบ่งมองออกไปที่หน้าต่างทางด้านหนึ่งของตัวบ้าน เป็นอย่างที่เขาแก่ว่าไว้จริง ๆ พงหญ้ารก้าง ยามลมโชยพัดยอดหญ้าก็ปลิวไสวเป็นลอนคลื่น ถ้าหากเป็นนวนิยายโรแมนติก

บรรยากาศที่นี้คงจะน่ารื่นรมย์ไม่น้อย

แต่มันไม่ใช่ นี่คือชีวิตจริง ชีวิตที่เธอต้องประสบพบเจอ และอยู่กับมันทุกวัน

“คุณแบ่งครับ ที่นี้ตอนเย็นค่อนข้างเปลี่ยว ยังไงคุณแบ่ง ก็ถือประตูให้แน่นหนานะครับ อ้อ แล้วอีกอย่าง ไฟที่นี้ติดบ้างดับบ้างเป็นธรรมดา ไม่ต้องตกใจ มีอะไรให้ลุงช่วยก็ไปหาลุงที่ป้อมยาม หรือไปหาลุงที่บ้านพักตรงโน้นได้เลยนะครับ”

ยามแดงชี้ไปทางด้านหนึ่ง แบ่งมองตาม เห็นเป็นบ้านไม้หลังเล็ก ๆ ตั้งอยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยพอสมควร ไกลออกไปทางด้านข้างที่ติดกับป่าตรงตึนเขา

“บ้านหลังนั้นนะหรือคะ”

“ครับ แต่ปกติลุงก็แค่อาศัยกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดเท่านั้น ไม่ค่อยได้กลับไปนอนหรอกครับ ส่วนใหญ่ก็นอนมันที่ป้อมยามนั่นแหละสบายใจดี”

“แล้วแถวนี้มีร้านค้าไหมคะ ร้านขายอาหารหรือเครื่องใช้ อะไรพวกนี้” แบ่งเอ่ยถาม ยามแดงหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ ก่อนจะตอบ

“มีครับ มีทั้งร้านข้าว ร้านขายของของมหาวิทยาลัย แต่ตอนนี้ปิดเทอม นักศึกษาไม่ค่อยมี ร้านข้าวเลยปิดเพราะขายไปก็ไม่คุ้ม ส่วนร้านขายสินค้าของทางมหาวิทยาลัยก็เปิด ๆ ปิด ๆ แล้วแต่อารมณ์ของลูกจ้าง พูดแล้วมันน่าร้องเรียนเบื่องบนัก แต่ถ้าตอนนี้คุณแบ่งต้องการอะไรก็ไปซื้อที่หน้าโรงพยาบาลได้นะครับ ที่นั่นมีร้านข้าวร้านขายของอยู่หลายร้าน บันจรัญยานไปนิดเดียวก็ถึง” ยามแดงอธิบาย แบ่งพยักหน้ารับก่อนจะถามต่อ

“แล้วจากที่นี่เข้าไปในตัวเมืองไกลไหมคะ แล้วจะไปได้
ยังไง”

“ปกติตอนมหาวิทยาลัยเปิดเทอมจะมีรถสองแถวเที่ยวแรก
หกโมงเช้าครับ หลังจากนั้นก็มีรถวิ่งทั้งวัน รถเที่ยวสุดท้าย
จะหมดตอนห้าโมงครึ่ง ปกติพอห้าโมงเย็นนักศึกษาที่พักกัน
ทยอยกลับบ้านแล้ว บางพวกที่กลับเย็นๆ กว่านั้นก็มักจะมีรถยนต์
รถมอเตอร์ไซด์เป็นของตัวเอง ที่นี้ไม่มีหอพัก ตกเย็นก็เงียบ
แล้วครับ จะมีบ้างนานๆ ทีที่พวกนักศึกษามาทำกิจกรรมกัน
และกลับดึกๆ ตื่นๆ ทางมหาวิทยาลัยเป็นห่วงความปลอดภัย
ของนักศึกษา จึงกำหนดว่าให้นักศึกษาอยู่ที่คณะได้ตั้งแต่สองทุ่ม
แต่ห้าทุ่มไปก็เท่านั้น นักศึกษาบางคนอยู่กันถึงสี่ห้าทุ่ม ไม่รู้จะทำ
อะไรกัน อ้อ แต่ช่วงปิดเทอมรถสองแถวมาไม่เป็นเวลาหรอกครับ
แล้วแต่ใครจะเรียกมา หรือไม่ก็แล้วแต่อารมณ์ของคนขับ”

“แยเลยสิคะ แล้วแบบนี้หนูจะไปซื้อของในตัวเมืองได้ยังไง”
หญิงสาวหน้าเสีย ยังมีอีกตั้งหลายอย่างที่ต้องซื้อ นี่ที่บ้าน
ก็อุตส่าห์ให้เงินมาก่อนหนึ่งสำหรับซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า จะหา
โอกาสไหนเข้าเมืองไปชนมาได้ล่ะนี่

“ไม่ต้องห่วงครับคุณแบ่ง เตียวพุ่มนี่ก็มีพวกอาจารย์ท่าน
เข้ามาทำคะแนนกันในคณะ คุณแบ่งลองขอติดรถพวกเขาเข้าไป
ในเมืองตอนพักเที่ยงก็ได้ครับ อาจารย์ที่นี้ชอบไปหาอะไรกิน
ตอนพักเที่ยงในตัวเมืองกัน เพราะร้านอาหารที่คณะไม่เปิด
ขอติดรถเขาเข้าไปในเมือง พอซื้อของเสร็จแล้วก็ค่อยให้รถ
สองแถวชนของที่คุณแบ่งซื้อกลับมา”

ยามแดงบอกพลางสอดสายสายตาไปจนท่าวบ้านเพื่อดู

ความเรียบร้อย ขณะที่แบ่งเงินหนึ่งคิดในใจ แอบวางแผนไว้ว่า ถ้าเงินเดือนเดือนแรกออก คงต้องไปดาวน์มอเตอร์ไซค์มาไว้ใช้สักคันเพื่อความสะดวก

“ทำไมคุณแบ่งไม่ไปอยู่ในตัวเมืองล่ะครับ ที่นั่นสะดวกสบายกว่ากันตั้งเยอะ”

“ตอนแรกไม่คิดว่าที่นี่จะรกร้างแล้วก็เปลี่ยนขนาดนี้ เลยตัดสินใจจะอยู่บ้านพักครูของที่คณะ เก็บเงินสักพักแล้วค่อยขยับขยายกันทีหลัง แล้วก็อย่างว่านะคะลุง เงินเดือนมันช้าน้อยเสียจนน่าใจหาย ลำพังจะอยู่ให้พ้นแต่ละเดือนยังยาก ตอนนี้อยะไรประหยัดได้ก็ควรประหยัดไปก่อน”

“ครับ ลุงเข้าใจ ยังไงคุณแบ่งก็ทนๆเอาหน้อย มีอะไรที่ลุงพอช่วยได้ก็บอกนะครับ”

“ขอบคุณมากคะลุง” แบ่งยกมือไหว้ ชายแก่รีบเบี่ยงตัวหลบทันที

“อย่ามาไหว้ลุงเลยครับ ลุงเป็นแค่ยาม”

“เป็นยามแต่ก็เป็นคนนะคะลุง หนูไหว้เพราะเคารพพี่ลุงเมตตาหนู อาวุโสกว่าหนู”

หญิงสาวกล่าวอย่างนอบน้อม ทำเอายามแดงเก๋อขึ้นไม่น้อย ปกติคนทั่วไปมักมองเขาเป็นแค่ยาม เป็นมนุษย์ชั้นล่างการที่จะมีคนมายกมือไหว้นั้นช้าน่าเอ็นดู ขนาดนักศึกษายังมองเขาเป็นเหมือนเศษขยะ มีค่าแค่คอยเปิดปิดประตูคณะเท่านั้นเอง

“เดี๋ยวลุงไปเอาไม้กวาดกับไม้ถูพื้นมาให้ นะครับ จะได้ทำความสะอาดให้พอหลับนอนได้ไปก่อนในคืนนี้ อ้อ แล้วกับข้าวกับปลาละ ให้ลุงไปซื้อให้ไหม” ชายแก่เสนอตัว แบ่งรีบ

ปฏิเสธเสียงหลง

“ไม่ต้องหรอกคะลุง พอดีหนูพอมีพวกอาหารแห้งติดมาอยู่บ้าง กินกันตายไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่” หญิงสาวบอกยามแดงจึงพยักหน้าแล้วขอตัวออกไปเอาไม้กวาดกับไม้ถูพื้นมาให้บรรณารักษ์สาว

เมื่อได้อยู่คนเดียว แ beng จึงเดินสำรวจไปทั่วบริเวณก่อนจะยืนนิ่งพลงนึกในใจว่าจะจัดข้าวของอย่างไรดี ตู้เตี้ยอะไรก็ไม่มี คงต้องอาศัยวางกับพื้นไปก่อน ลองนอนดูสักคืนสองคืน ถ้ามันไม่ไหวจริงๆ ก็คงต้องย้ายไปอยู่หอพักในเมือง

ในขณะที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่ยันั้น พลันมีลมหอบใหญ่พัดเข้ามาจากทางหน้าต่างอย่างแรงวูบหนึ่ง แ beng สะดุ้งเหือกรู้สึกหนาวสะท้านอย่างไร้เหตุผล หญิงสาวหันซ้ายแลขวาความรู้สึกเหมือนจะบอกว่าที่นี่มีอะไรบางอย่าง...บางอย่างที่เอ่ยออกมาเป็นคำพูดไม่ได้

ไม่จริงหรอก เราคงคิดมากไปเอง ก็แค่แปลกที่แปลกทางเท่านั้น...หญิงสาวปลอบใจตัวเองก่อนจะเริ่มรื้อข้าวของที่จำเป็นต้องใช้ออกมา

โดยไม่รู้ว่าเรื่องลึกลับที่แสนจะ ‘พิศวง’ กำลังจะเริ่มต้นขึ้นในอีกไม่ช้า...

2

คืบขวิดงว

ห้าโมงเย็น ที่คณะแพทยศาสตร์เจียบเหมือนที่ยามแดงว่าไว้จริง ๆ ตอนกลางวันที่ว่าเจียบแล้ว แต่ก็ยังพอเห็นนักศึกษานั่งจับกลุ่มอ่านหนังสือกันอยู่บ้างประปราย แต่ตอนนี้เวลาห้าโมงเย็น ในขณะที่แบ่งกำลังเดินออกมาสำรวจรอบ ๆ คณะ เธอรู้สึกถึงความเว้งว่างจนน่าสะพรึง แม้ท้องฟ้าจะยังเจิดจ้าด้วยแสงตะวัน แต่ทว่าร่มเงาของตนไม่ใหญ่กลับทำให้รอบ ๆ คณะมีบรรยากาศอึมครึมจนน่าขนลุก

เสียงหัวเราะของนักศึกษาชายสามสี่คนดังมาจากทางสนามบาสเกตบอล คงกำลังเตรียมตัวจะกลับไปที่พักในตึกเมืองกันแล้ว มองไปบนตึกคณะแพทยศาสตร์พบว่ายังเปิดไฟอยู่เพียงไม่กี่ห้อง บรรดานักศึกษาที่มาเรียน รวมทั้งอาจารย์ที่มาสอนตอนซัมเมอร์ก็คงเตรียมจะกลับแล้วเช่นกัน หากทุกคนกลับหมดแล้วที่นี่จะน่าวังเวงสักแค่ไหนกันนะ

หญิงสาวเดินไปเรื่อยเปื่อยเพื่อสร้างความเคยชินกับสถานที่ เป็นธรรมชาติของคนมาอยู่ใหม่ที่อะไร ๆ ก็ดูไม่คุ้นตาไปเสียหมด แต่สำหรับคนที่นี่ พวกเขາอาจจะเคยชินกับความเจียบจน

เห็นเป็นเรื่องปกติ แบ้งก็ได้แต่หวังว่าเธอคงจะทำให้ชินได้บ้างในเร็ววัน หญิงสาวเดินคิดไปเรื่อยเปื่อย ชื่นชมดอกไม้ที่บานสะพรั่งช่วยให้บรรยากาศภายในคณะดูมีสีสันขึ้นมาบ้าง ดอกชบาสีแดงบานแข่ง สวยจนเธออดที่จะเด็ดมันขึ้นมาแซมผมไม่ได้

ห้องสมุดที่เธอต้องไปดูแลนั้นได้ข่าวว่ากว้างใหญ่พอตัว บรรณารักษ์คนเก่าเพิ่งปลดเกษียณไปเมื่อเดือนก่อน ทำให้ไม่มีคนดูแลห้องสมุด ประกอบกับเป็นช่วงปิดเทอมพอดี นักศึกษาจึงไม่ค่อยได้เข้าไปใช้บริการ พຽນนี้เธอคงต้องไปสำรวจเสียหน่อยว่าต้องปรับปรุงอะไรบ้างก่อนที่มหาวิทยาลัยจะเปิดในอาทิตย์หน้า หวังว่าการทำหน้าที่ครั้งแรกของตัวเองจะเป็นที่ประทับใจต่อทุกคนไม่มากก็น้อย

หญิงสาวมัวคิดอะไรเพลินๆ รู้สึกตัวอีกทีก็เดินมาอยู่ที่หลังตึกคณะแพทยศาสตร์เสียแล้ว บริเวณนี้ดูวังเวงจนน่าขนลุก รอบข้างเงียบจนแทบจะได้ยินเสียงของหัวใจตัวเองเต้นแข่งกันซ้ายแลขวา กำลังงงว่าเธอเดินมาถึงตรงนี้ได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ตั้งใจว่าจะเดินออกไปหน้าคณะแท้ๆ ถ้าฟ้ายังสว่างอาจจะเดินไปถึงที่โรงพยาบาลพอดี เพื่อมือเย็นจะได้ฝากท้องไว้ที่นั่น

เมื่อคิดได้อย่างนั้น แบ้งจึงตัดสินใจจะหันหลังเดินกลับไปหน้าคณะ แต่แล้วเสียงบางอย่างก็ทำให้ต้องหยุดกึกอย่างกะทันหัน ขนแขนลุกชันอย่างไม่มีเหตุผล ที่หางตาของเธอเหมือนมีเงาดำๆ ของ 'ใครบางคน' เคลื่อนไหวอยู่ไปมา เสียงเท่าที่ย่ำผ่านพงหญ้าาค้าง *สวบ...สวบ...* ไปตามจังหวะ

การเดินทาง

ใจหนึ่งแบ่งอยากจะหนีไปดูให้เห็นกับตาว่ามันคืออะไร แต่ทว่าอีกใจก็รั้งไว้ สัญชาตญาณบอกว่าเรื่องบางเรื่องก็ไม่จำเป็นต้องรู้ก็ได้

แต่สุดท้ายหญิงสาวก็ห้ามใจตัวเองไม่ให้หนีไปดูไม่ได้ และสิ่งที่ได้เห็นก็คือร่างของผู้หญิงในชุดนักศึกษาเดินหายเข้าไปด้านหลังอาคารชั้นเดียว หายไปโดยไม่มีเสียงอะไรเลยสักนิด

น่าแปลก หากจะเข้าไปในอาคารอย่างน้อยก็น่าจะได้ยินเสียงเปิดประตู แต่นี่กลับเงียบ...เงียบเสียจนน่าสงสัย

แบ่งตัดสินใจเดินอย่างช้าๆ ตรงไปที่อาคารหลังนั้น พลองเอ่ยทักเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เธอเห็นเป็นคน ไม่ใช่ของอื่น

“สวัสดีค่ะ มีใครอยู่ไหมคะ”

แบ่งเดินไปรอบ ๆ อาคารชั้นเดียวที่รอบข้างเป็นผนังปูนเปลือย มีช่องลมรอบทิศ ด้านหน้ามีประตูเหล็กปิดแน่น มีแม่กุญแจดอกโทสนิมเขรอะคล่องปิดไว้ มันเป็นอาคารธรรมดาที่ดูแล้วน่าสะพรึงอย่างประหลาด

ยังไม่ทันจะได้ก้าวเข้าไปถึงตัวอาคาร กลิ่นของบางสิ่งก็โชยมากับสายลม เป็นกลิ่นที่เหม็นจนแทบจุก แบ่งถามตัวเองในใจว่าเคยได้กลิ่นแบบนี้จากที่ไหน ในขณะที่สมองกำลังคิด สายตาของเธอก็เลื้อยไปเห็นป้ายไม้เก่า ๆ ที่เขียนไว้เหนือประตูเหล็กบานนั้น ตัวหนังสือสีขาวซีดแต่ยังพอที่จะอ่านได้ว่า มันคือ ‘บ่อตองศพ’

อะไรนะ บ่อตองศพ!

ใช่แล้ว กลิ่นที่ว่าเป็นกลิ่นของน้ำยาต้องศพ¹ ที่แบ่งเคยได้กลิ่นตอนเดินผ่านห้องเรียนกายวิภาคของคณะแพทยศาสตร์ในมหาวิทยาลัยที่เธอเคยเรียนอยู่ แม้จะไม่ได้เรียนจบแพทยมาแต่เธอก็เคยไปนั่งรอเพื่อนที่เรียนคณะแพทยศาสตร์เพื่อกลับหอพร้อมกันหลายครั้ง กลิ่นมันโชยติดจมูกจนต้องพึงยาดมเพื่อช่วยให้มันเจือจาง ไม่คิดเลยว่าจะได้มาสัมผัสมันอีกครั้งในวันนี้ เมื่อคิดได้เช่นนั้น หญิงสาวก็หยุดความคิดที่จะเดินเข้าไปใกล้อาคารหลังนี้อย่างเด็ดขาด มันไม่ใช่ที่ที่ควรเข้าไปถ้าไม่มีกิจจำเป็น

แล้วผู้หญิงที่เธอเห็นล่ะ เข้าไปในนั้นได้ยังไงกัน!

ความหวาดกลัวเริ่มเข้ามาทักทาย กลิ่นของน้ำยาต้องศพทวีความรุนแรงขึ้นราวกับรู้ว่ามีคนมาเยือน ทันใดนั้นบานประตูเหล็กก็ค่อยๆ เริ่มลั่น มันลั่นเบาๆ เหมือนมีคนผลักอยู่ข้างใน

¹ น้ำยาที่ใช้รักษาศพของคนที่บริจาคร่างกายให้เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาแพทย์ (ที่เราัมารู้จักกันในนาม ‘อาจารย์ใหญ่’) น้ำยาที่ใช้มีฟอร์มาลินเป็นองค์ประกอบหลัก แต่ก็ยังมีสารอื่นๆ อีก ได้แก่ โพแทสเซียมไนเตรต, อาร์เซนิก, กลีเซอริน, แอลกอฮอล์, กรดคาร์บอกซิลิก และน้ำ ในสัดส่วนต่างๆ กัน นอกจากนี้จะมีการฉีดส่วนผสมเข้าไปในศพ โดยใช้ความดัน 8 ปอนด์ต่อตารางนิ้ว 24 ชั่วโมง หลังจากนั้น ถ้าต้องการให้หลอดเลือดแดงมีสีแดงที่ทำให้ชำแหละได้ง่าย ก็อาจจะฉีดสีเข้าไปในหลอดเลือดแดง แล้วจึงนำศพไปแช่ไว้ในน้ำยาอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งมีกลีเซอริน กรดคาร์บอนิก และน้ำ อีกไม่ต่ำกว่า 6 เดือน เพื่อให้สภาพศพมีความชุ่มชื้นในขณะที่ใช้เรียน น้ำยารักษาศพจะคงสภาพเนื้อเยื่อต่างๆ ไว้ไม่ให้สลาย และหยุดการเจริญเติบโตของเชื้อราได้

เพื่อที่จะออกมา แต่เมื่อรู้ว่าออกแรงแค่นั้นประตูจะเปิดไม่ได้ ประตูทั้งบานก็ลั่นอย่างแรงราวกับมันจะลั่นลง

เบ้งตาโตด้วยความตกใจ เดินถอยหลังอย่างตื่นกลัว
อะไรกัน...นี่มันเกิดอะไรขึ้น!

ทันใดนั้นก็มียมือของใครบางคนเข้ามาจับไหล่ของหญิงสาว ในขณะที่เธอกำลังหลับตาปี๋จะก้าวเท้าวิ่งหนีจากสิ่งอันน่าสะพรึง
ตรงหน้า เบ้งร้องกรีดลั่นออกมาอย่างเสียขวัญ จนเมื่อคนที่
จับไหล่เธอ นั้นเอ่ยเรียก หญิงสาวจึงได้หยุดเสียงลง

“คุณเบ้งครับ...คุณเบ้ง ลุงเอง” เสียงของยามแดง
ร้องเรียก เบ้งได้ยืนดังนั้นก็ลืมตาขึ้นมองแล้วถอนหายใจ
อย่างโล่งอก

“โอ...ลุง ตกใจหมดเลยอะ”

“ตกใจอะไรเหรอครับ” ชายแก่เอ่ยถาม

เบ้งกำลังจะอ้าปากบอก แต่ท้ายที่สุดเธอก็กลับเลือกที่จะ
ส่ายหน้าปฏิเสธแทน บางทีวันนี้เธออาจจะเหนื่อยเกินไปจนทำให้
คิดไปเองต่าง ๆ นานา เพราะตอนนี้เท่าที่เห็นทุกอย่างก็เป็นปกติ
ประตูเหล็กยังคงปิดสนิท ไม่ได้ลั่นไหวเหมือนเมื่อสักครู่

“เปล่าอะ ไม่มีอะไร”

“แล้วนี่คุณเบ้งมาที่นี่ทำไมครับ ตรงนี้ไม่ค่อยมีใคร
อยากเข้ามาหรอกนะครับ เพราะ...” ยามแดงยังไม่ทันพูดจบ
เบ้งก็พูดต่อทันที

“มีป่อดองศพ”

“ใช่ครับ นาน ๆ จะมีคนมาลักที่ ตอนที่น่าศพมาดอง
หรือไม่ก็นำศพขึ้นไปให้นักศึกษาแพทย์เรียนกายวิภาคนะครับ”

ชายแก่บอกพลางหันซ้ายแลขวาอย่างกลัวๆ ขณะนี้ห้องฟ้ากำลังถูกกลืนกินด้วยแสงตะวันสีส้มอมแดงยามใกล้อัสดง นักผจญภัยส่งเสียงร้องจ๊อแจจนกำลังจะพากันบินกลับรัง บรรยายาครอบข้างเริ่มเย็นลงจากลมที่พัดมาจากชายทุ่ง “ลู่ๆเราไปกันดีกว่านะครับ นี่ก็ใกล้มืดแล้ว เปลี่ยนๆแบบนี้อันตราย เดี่ยวพวกข้ามาเจอเข้าอาจทำร้ายคุณแบ่งได้”

ยามแดงอ้างเรื่องของขโมยขโจรมาเป็นเหตุผล แทนที่จะบอกว่าสิ่งที่น่ากลัวกว่านั้นคือ...ผี!

“คะลู่” แบ่งรับคำ อันที่จริงเธอก็ไม่เคยคิดอยากจะได้เงินมาตรงนี้ตั้งแต่ที่แรกแล้ว เพราะฉะนั้นการออกไปให้ห่างจากที่นี่จึงเป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่ง

แล้วทั้งคู่ก็เดินออกมาจากตรงนั้น ประตูเหล็กยังคงปิดสนิทอย่างเดิม แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือเสียงสะท้อนให้เหมือนกำลังร้องขอความเป็นธรรมกับใครสักคนดังแว่วมากับสายลมหนาว...

แสงไฟบนตึกของคณะแพทยศาสตร์ค่อยๆ ดับลงทีละดวงจนเกือบจะมืดสนิท ขณะที่แสงไฟจากข้างถนนทยอยเปิดขึ้นสว่างทีละดวงเป็นสัญญาณว่าดวงอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า ลมเย็นๆ ไชยพัดผ่านมาทางทุ่งหญ้าคาหลังบ้านพักครูจนแบ่งต้องเอามือโอบกอดตัวเอง

หุ่อย่างค่อยๆ เงียบลง...จนแทบจะเงียบสนิท

หญิงสาวยืนอยู่ริมหน้าต่าง กำลังทอดสายตามองไปยังทุ่งหญ้าเว้งว้างข้างหน้า หลังจากห้องฟ้ามืดสนิทแล้ว เธอก็ตัดสินใจปิดหน้าต่างรอบด้านและจัดการล็อกกลอนแน่นหนา

ก่อนจะลงไปอาบน้ำอาบทำให้เรียบร้อยเสียดังแต่เนิ่น ๆ คงไม่ดีนักหากอาบน้ำค่าไปกว่านี้ อย่างที่ยามแดงบอก พอตกค่าที่นี้จะเจ็บมาก ซึ่งแบ่งไม่คาดคิดว่ามันจะเจ็บจนน่ากลัวขนาดนี้นักกลัวทั้งคน...และที่ไม่ใช่คน!

แบ่งจัดแจงข้าวของเท่าที่พอจะจัดได้ เอาวิทยุเครื่องเล็กๆ ที่คิดว่าจะนำไปเปิดฟังตอนอยู่ในห้องสมุดออกมาเปิดเพลงขับกล่อมเป็นเพื่อนเพื่อไม่ให้เจ็บเหงาจนเกินไป หญิงสาวนั่งขัดสมาธิบนพื้นไม้กระดานที่เย็นเฉียบ ก่อนจะกินอาหารมื้อเย็นอย่างง่าย ๆ นั่นคือขนมปังกับนมกล่องที่แถมมาจากตอนขึ้นรถทัวร์

และอาจเพราะความเหนื่อยล้ามาทั้งวัน แบ่งจึงเผลอหลับไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้...

เสียงซ่าของคลื่นวิทยุทำให้แบ่งสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก หญิงสาวเอื้อมมือไปกดปิดวิทยุแล้วลุกขึ้นนั่ง พยายามตั้งสติว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน พอนึกขึ้นได้ว่าเป็นคิโนแรกที่บ้านพักครูที่ไม่ต่างจากบ้านผีสิง หญิงสาวก็รีบขยับตัวไปนอนบนผ้าบาง ๆ ที่ปูอยู่บนพื้นเพื่อเป็นที่นอนชั่วคราวในยามที่ยังไม่มีฟูกนอน เธอหิบบ้างไหมอีกคืนขึ้นมากลุมโป่ง แม้จะไม่มีพัดลม แต่ความเย็นเยือกที่ลอดผ่านช่องว่างระหว่างพื้นกระดานก็ทำเอาเธอขนลุกชัน ดีที่ยังพอมีแสงสว่างจากหลอดไฟภายในห้อง ช่วยให้บรรยากาศไม่น่ากลัวจนเกินไปนัก

แล้วสิ่งไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่ออยู่ ๆ ไฟก็ดับลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย!

แบ่งเผลอร้องกรี๊ดขึ้นทันที ทุกอย่างรอบตัวมืดสนิท

มันมีดราวกับเธอได้กลายเป็นคนตาบอด ด้วยสัญญาตม
หญิงสาวใช้มือความหาคะเป่าเป้ของตัวเองทันที ในนั้นมีไฟฉาย
กระบอกเล็ก ๆ ที่เธอพกติดตัวไว้ยามฉุกเฉินซึ่งปกติไม่เคยได้ใช้
ไม่นึกเลยว่ามันจะมีประโยชน์เหลือเกินในเวลา

แป้งเปิดไฟฉาย แสงสีส้มของมันแม้ไม่ได้สว่างมากมาย
แต่ก็ทำให้เธอพอมองเห็นอะไร ๆ ได้บ้างในยามที่รอบข้างมืดแต่
ความมืดมิด หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างโล่งใจ ทำให้
มันช่างโหดร้ายนักนะ บรรยากาศน่ากลัวยังไม่พอ ไฟยังมาดับ
เอาวันที่เธอย้ายมาอยู่คืนแรกอีก

หญิงสาวล้มตัวลงนอนอีกครั้ง กระชับผ้าห่มผืนบาง
ให้แน่นโดยพยายามไม่ให้เท้าโผล่ออกไป โบราณว่าไว้ เวลานอน
ห้ามเอาเท้าออกจากผ้าห่มเพราะผีจะมาจับเท้า หญิงสาวไม่รู้หรอก
ว่ามันจริงหรือเปล่า รู้แต่เพียงว่าหากทำแล้วสบายใจเธอก็จะ

ในความเงียบสงัด จากที่ตอนหัวค่ำเสียงหรีดหรือระฆัง
ยังดังระงม แต่พอตกดึกกลับเงียบเสียจนน่าตกใจ แป้งนอน
ฟังเสียงหัวใจของตัวเองเต้นร่ารากับกำลังเดินเข้าบ้านผีสิง
ในสวนสนุกที่ไม่รู้ว่าผีจะโผล่มาตอนไหน หญิงสาวคิดไปก็กลัวไป
พยายามข่มใจให้นิ่งแล้วสั่งให้ตัวเองหลับ พยายามจินตนาการว่า
กำลังนอนอยู่ในห้องนอนที่คุ้นเคย พลางบอกกับตัวเองซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่าว่ามันจะผ่านไป...คืนนี้จะผ่านไป จนในที่สุดเธอก็หลับไป
ทั้ง ๆ ที่ในมือยังกำไฟฉายกระบอกน้อยไว้แน่น

แตรกกกกกกกก...แตรกกกกกกกกกก

เสียงดังเหมือนมี 'ใคร' เอาไม้มาชูดกับหน้าต่างเบา ๆ
แป้งสะดุ้งเฮือกตื่นขึ้นมาทันทีด้วยความตกใจ ในขณะที่เสียงนั้น

ยังคงดังต่อเนื่องเหมือนตั้งใจจะมาทักทายบรรณารักษ์คนใหม่
ของคณะแพทยศาสตร์

เสียง แครกกกก...แครกกกก ยังคงดังจากหน้าต่าง
บานหนึ่งไล่ไปถึงหน้าต่างอีกบาน อีกบาน และอีกบาน จนแทบ
จะรอบตัวบ้าน ความกลัวของแบ่งฟุ้งขึ้นหัวสมองทันที

นี่มันเสียงอะไร ใครมาแก้งเธอ พอได้แล้ว เธอไม่สนุก
ด้วย!

เพียงแค่อคิดในใจ เสียงชุดหน้าต่างนั้นก็เงียบหายไป
ในทันที ทุกอย่างกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง แบ่งถอนหายใจ
เอือกใหญ่ด้วยความโล่งอก ยังไม่ทันได้คิดว่าจะเอาอย่างไรต่อ
เธอก็ต้องขวญผวาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงคร่ำครวญของใครสักคน
ดังแว่วตรงหน้าต่าง เสียงที่แสนจะโหยหวนฟังดูทรมานแทบ
ขาดใจ

แบ่งถอยกรูดไปนั่งชิดกับฝาผนังบ้าน จ้องมองไปยังที่มา
ของเสียง มันดังอยู่บริเวณหน้าต่างด้านตรงข้ามกับที่นอน
ของหญิงสาว เสียงนั้นค่อย ๆ ดังขึ้นเรื่อย ๆ...ดังขึ้นเรื่อย ๆ
จนแบ่งต้องเอามือปิดหู แต่ทว่ามันกลับไม่ช่วยอะไรเลย เสียง
ร้องไห้ที่นั่นเหมือนจะดังอยู่รอบ ๆ ตัว...เสียงที่ฟังดูแล้วน่ากลัว
เสียเหลือเกิน

“ใครนะ อย่ามาเล่นแบบนี้ละ!” หญิงสาวตะโกน สายตา
จับจ้องไปยังหน้าต่างบานนั้นด้วยหัวใจที่เต้นระรัว เธอหอบหายใจ
ดังพืดพาด เหนือไหล่โซมกายทั้ง ๆ ที่อากาศรอบข้างเย็นยะเยือก

“ช่วยด้วยยย...ช่วยฉันด้วยยย” เสียงของ ‘ใครคนนั้น’
ยังดังโหยหวน น้ำเสียงที่ทำให้ผู้ฟังถึงกับเย็นร้าวเข้าไปถึงกระดูก

ทันใดนั้น หน้าต่างรอบบ้านพักก็พร้อมใจกันเปิดออกเอง โดยอัตโนมัติ มันปิดๆเปิดๆ กระแทกกับวงกบเสียงดังสนั่น แล้วสิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็ปรากฏขึ้น เมื่อแบ่งเห็นร่างของนักศึกษาสาวคนหนึ่งยืนอยู่หลังหน้าต่างบานนั้น หญิงสาวก้มหน้าตัวสั่นระริก รวากับไปเดินตากฝนมา เธอครางเสียงต่ำๆอยู่ในลำคอ เอามือกุมที่หน้าต่างของตัวเองพลางเร่งเสียงร้องสูงขึ้นจนเสียงดังก้องไปทั่วบริเวณ

“ฮือ...ฮือ...หนาว...ฉันหนาวเหลือเกิน”

นักศึกษาสาวคนนั้นร้องโหยหวนชวนเวทนา แต่แค่เพียงอึดใจเดียวเธอก็เจียบเสียง ก่อนจะมีเลือดสีคล้ำค่อยๆซึมออกจากเสื้อ แล้วจากแค่ซึมก็ค่อยๆแผ่กว้างจนทำให้เสื้อนักศึกษาสาวขนาดพอดีตัวเปียกชุ่มไปด้วยเลือด เธอรีดร้องอย่างโหยหวนแล้วเงยหน้าขึ้นมองแบ่ง ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยเลือดที่ไหลเป็นทางจากศีรษะ หญิงสาวเอื้อมมือมาหาแบ่งที่นั่งตกตะลึงอยู่ราวกับจะร้องขออะไรสักอย่าง

แบ่งเห็นดังนั้นก็ร้องกรี๊ดลั่นก่อนจะสะดุ้งตื่นขึ้นมา หญิงสาวเหวี่ยงโซมกาย มองรอบตัวอย่างหวาดระแวง ขณะที่แขนลุกชันด้วยความหนาวและกลัว แต่พอนึกขึ้นได้ว่ามันเป็นเพียงความฝัน เธอก็พูดกับตัวเองเบาๆ

“ฝันไปหรือนี่...โชคดีเหลือเกินที่เป็นเพียงแค่ฝัน”

เสียงนกดังจ่อแจ้ไปทั่วบริเวณ แสงจากดวงตะวันสาดส่องผ่านช่องว่างของแผ่นไม้กระดานเข้ามาในห้องเป็นสัญญาณของวันใหม่ เมื่อเห็นอย่างนั้นหญิงสาวจึงลุกขึ้นจากที่นอนแล้วเดินไปเปิดหน้าต่าง ทันทีที่หน้าต่างเปิดออก ลมเย็นๆของอากาศ

ยามเช้าก็โซยพัดเข้ามา พุงหุ้มาคาสีเขียวข่มมีหมอกบางๆ ลอยละล่องอยู่ เสียงนกร้องฟังดูน่ารักนรมย์ แป้งสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อรับอากาศดีๆ ตั้งแต่ย่างกรายเข้ามาที่นี่ ตอนนี้นี้คงเป็นช่วงที่ดีที่สุดแล้วละมัง...หญิงสาวคิดในใจ

แป้งจัดการอาบน้ำอาบท่า ก่อนจะมานั่งจดยายซื้อสิ่งของที่ต้องซื้อลงสมุดโน้ตเล่มเล็กที่อยู่ในกระเป๋าถือ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยจึงจัดการกลับบ้านแล้วเดินออกไปที่คณะ

แปดโมงเช้าแล้ว แต่ที่นี่ยังคงเงียบ มีนักศึกษาอยู่เพียงไม่กี่คนที่ขี่มอเตอร์ไซด์เข้ามาจอดหน้าตึกคณะแพทยศาสตร์ มีไม่กี่คนที่จับกลุ่มคุยกันบริเวณโต๊ะม้าหินอ่อน บางคนก็กำลังเดินขึ้นตึกเตรียมเข้าห้องเลกเชอร์ บรรยากาศตอนที่คณะมีคนก็ไม่ได้เลวร้ายมากนัก อาจเป็นเพราะเธอใหม่จริงๆ สำหรับที่นี่ ขอเวลาอีกสักนิดให้ได้ปรับตัว ทุกอย่างคงจะดีขึ้นกว่านี้

แป้งเดินมาจนถึงหน้าประตูรั้วคณะ กำลังจะเดินออกไป แต่ก็นึกขึ้นได้ จึงหันไปทางป้อมยามเก่าๆ ที่ตั้งอยู่ใกล้กับประตูรั้ว เธอกวาดตามองหายามแดง ตั้งใจจะถามชายแก่เสียหน่อยว่าอยากได้อะไรในตลาดไหม แต่ก็ไม่พบเขา ยามแดงคงกลับไปอาบน้ำแต่งตัวที่บ้านพักหลังคณะเป็นแน่ หญิงสาวคิดว่าอย่างนั้น

แป้งเดินไปหยุดยืนหน้าคณะเพื่อรอรถสองแถวที่ยามแดงเคยบอก แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของรถสองแถว แม้แต่คันเดียว หรือว่าวันนี้เจ้าของรถสองแถวจะเกรแบบที่ที่ยามแดงเล่าให้ฟัง อันที่จริงทางคณะน่าจะจัดระเบียบรถพวกนี้ให้ดีกว่า มาขับตามใจแบบนี้ คนที่เขามีความจำเป็นต้องเดินทาง

ก็ลำบากแยะ ไฉครั้นจะขอติดรถของอาจารย์ในคณะเข้าไปในเมือง ก็ต้องรอจนเที่ยง ตอนนั้นเพิ่งจะสองโมงเช้า เธอไม่อยากปล่อยให้เวลาสูญเปล่า

เมื่อไม่มีทางเลือก แบ้งจึงตัดสินใจเดินละเลาะไปตามถนนลาดยางเส้นเล็กๆ ที่ตรงไปสู่โรงพยาบาลประจำจังหวัด ลองไปที่นั่นดูก่อน เพื่อจะมีรถให้เธอจ้างวานเข้าเมืองบ้าง หรือถ้าไม่มีก็ขอให้ได้ฝากท้องที่นั่นสักมือ กินแต่นมกับขนมปังอย่างเดียว ไม่อยู่ท้องเอาเสียเลย ต้องหาซื้ออาหารมาตุนไว้บ้างแล้ว

หญิงสาวเดินไปจนถึงด้านหน้าโรงพยาบาล ซึ่งวัดระยะทางจากที่นั่นกลับไปยังหน้าคณะแพทยศาสตร์ที่เดินจากมาก็ราวๆ หนึ่งกิโลเมตร นับว่าไม่ไกลแต่ก็ไม่ใกล้นักสำหรับการเดินเท้า ที่หน้าโรงพยาบาลมีร้านค้าขายของชำและร้านอาหารอยู่หลายร้าน ให้เลือก รถเข็นที่มาขายข้าวของก็มีไม่น้อย รอบข้างดูเจริญหูเจริญตาว่าที่คณะแพทยศาสตร์มากกว่าคนละโลก

แบ้งอดที่จะยิ้มไม่ได้ อย่างน้อยก็รู้ว่าตัวเองไม่อดตายแน่ๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่งอาทิตย์จากนี้กว่ามหาวิทยาลัยจะเปิด

หญิงสาวจัดการหาอาหารกินจนเรียบร้อย หลังจากนั้นก็กวาดตามองหารถสองแถวที่จะว่าจ้างเข้าเมืองเพื่อไปซื้อข้าวของเครื่องใช้ แต่แล้วก็มึนรถกระบะคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดเทียบตรงหน้าของแบ้ง

ชายหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาวสะอาดสะอ้าน สวมแว่นตาแบบไร้กรอบ กดกระจกรถลงแล้วเอ่ยทัก

“สวัสดีครับ ถ้าเดาไม่ผิด คุณเป็นบรรณารักษ์คนใหม่ของคณะแพทยศาสตร์ใช่ไหมครับ” เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียง

เป็นมิตร ขณะที่แบ่งทำหน้าที่ด้วยความประหลาดใจก่อนจะ
พยักหน้ารับอย่างงงๆ

เขารู้จักเธอได้ยังไง

“ใช่ค่ะ”

“ไม่ต้องตกใจนะคะครับ ผมเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่คณะ
เห็นบนบอร์ดคณะแปะติดใบส่งตัวของคุณไว้ เลยจำหน้าจากรูป
ในใบส่งตัวนั้นได้นะครับ”

ชายหนุ่มพยายามอธิบายให้หญิงสาวเข้าใจ ด้วยกลัวเธอ
จะคิดว่าเขาเป็นคนร้าย เมื่อหญิงสาวได้ยินอย่างนั้นก็ค่อยเบาใจ
ยิ้มให้ชายหนุ่มตรงหน้าได้สบายใจขึ้น

“แล้วนี่คุณเดินมาจากที่คณะเหรอครับ”

“ค่ะ พอดีจะเข้าไปในตัวเมือง ไปหาซื้อข้าวของมาไว้
ที่บ้านพักนะคะ แต่รอตั้งนานแล้วไม่มีสองแถวเข้าไปสักที
ก็เลยลองเดินออกมาทางนี้เพราะเห็นยามบอกว่าจะมาโผล่
ที่โรงพยาบาล”

“อ้อ เหนอครับ รถสองแถวก็แบบนี้แหละครับ ถ้าช่วง
ปิดเทอมไม่ค่อยเข้าไปเพราะไม่มีคนโดยสาร ส่วนใหญ่นักศึกษา
จะมีรถมอเตอร์ไซด์กันทั้งนั้น เอ่อ...ถ้าไม่รังเกียจ ดิฉันขอไป
ไหมครับ ผมกำลังจะเข้าไปทำธุระในตัวเมืองพอดี” ชายหนุ่ม
เอ่ยชวน แเบ่งยิ้มอีกอย่างใช้ความคิด ไม่แน่ใจว่าจะโดยสาร
ไปกับชายแปลกหน้าคนนี้ดีหรือไม่

“จะดีเหวอคะ เกรงใจ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ดีเสียอีก เราจะได้ทำความรู้จัก
กันไว้ ไหนๆ ก็จะต้องทำงานร่วมกันอีกนาน เชิญครับเชิญ”

ชายหนุ่มมัดมือชกด้วยการเอื้อมตัวไปเปิดประตูรถให้หญิงสาว ขึ้นมา แบ่งเองเห็นว่าไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว จึงตัดสินใจขึ้นรถไปกับเขา

เมื่อได้เดินทางไปด้วยกัน แบ่งจึงได้เห็นหน้าตาและรูปร่างของเขาชัดๆ ชายหนุ่มผิวขาวสะอาดไว้ผมรองทรงเรียบร้อย ใส่เสื้อเชิ้ตสีฟ้ากับกางเกงสแล็ค ถึงแม้จะแนะนำตัวเธอก็คิดว่าเขาคงเป็นหมอหรือไม่ก็อาจารย์อย่างแน่นอน

“ขอโทษนะครับ พอดีผมจำได้แต่หน้าของคุณ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรเหรอครับ” ชายหนุ่มเป็นฝ่ายเอ่ยถาม

“ชื่อปริชญาค่ะ เรียกว่าแบ่งก็ได้” หญิงสาวแนะนำตัว

“ผม **อิษฏา** ครับ เป็นอาจารย์สอนวิชากายวิภาคให้นักศึกษาแพทย์ปีสอง ถ้าผมจำไม่ผิด รู้สึกว่าเราจะอยู่ตึกเดียวกันนะครับ”

“ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะอาจารย์อิษฏา”

“เช่นกันครับ แล้วที่คุณแบ่งจะไปชื่ออะไรเหรอครับ”

“ไปชื่อพวกของใช้ส่วนตัวนะคะ แล้วก็พวกเครื่องใช้ไฟฟ้าที่จำเป็น อย่างเช่นพัดลม เตารีด ทีวีเครื่องเล็กๆ ลักเครื่องอะไรประมาณนี้แหละค่ะ เพราะที่บ้านพักครูไม่มีอะไรเลย คงต้องซื้อใหม่ทั้งหมด”

“โอ้...ชื่อเยอะเหมือนกันนะครับ” ชายหนุ่มบอกก่อนจะยกนาฬิกาข้อมือของตัวเองขึ้นมาดูแล้วพูดขึ้น “อืม...ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมขอแวะโอนเงินแบ็บนี่ แล้วจะไปช่วยคุณแบ่งซื้อของนะครับ”

“อู๊ย ไม่ต้องหรอกค่ะ เกรงใจ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะตอนบ่ายผมต้องเข้าคณะ อยู่แล้ว ไปทำคะแนนต่อหน้าครับ ใกล้เคียงเปิดเทอมแล้ว ยังไม่เสร็จเลย ที่สำคัญคุณแบ่งตัวเล็กแค่นี้ ขนของเยอะแยะ คนเดียวคงไม่ไหว ถือซะว่ารับน้ำใจจากเพื่อนใหม่ก็แล้วกัน นะครับ”

อิษฏาบอกแล้วยิ้ม แบ่งจึงทำได้แค่พยักหน้ารับ เกรงใจ ก็เกรงใจ แต่ก็ไม่อยากขัดศรัทธาของเขา อย่างน้อยการเป็น ‘คนใหม่’ ของที่นี่ ก็น่าจะผูกมิตรกับทุกคนไว้ก่อน...จริงไหม

ยั้งคั่นอดีต...ยั้งพบเจอความลับดำมืด

คนรอบตัวที่เคยคิดว่าน่าไว้วางใจกลับกลายเป็นผู้ต้องสงสัย

แบ้งย้ายมาทำงานเป็นบรรณารักษ์คนใหม่ที่ห้องสมุดคณะแพทยศาสตร์
บรรยากาศวังเวงและความแปลกที่แปลกทางทำให้หญิงสาวเกิดความกลัว
แต่นั้นยังไม่น่ากลัวเท่ากับการได้รู้ว่าตึกที่ทำงานมีลิฟต์ซึ่งเคยมีนักศึกษาเสียชีวิตอยู่
และทุกคนในคณะก็ตราหน้ามันว่าเป็น **‘ลิฟต์ผีสิง’**

แบ้งไม่อยากจะเชื่อเรื่องอาถรรพ์ แต่**วิทยญาณสุดสะพรึง**มักตามหลอกหลอน
ทุกคนปิดปากเงียบเมื่อแบ้งพยายามค้นหาว่าเคยเกิดอะไรขึ้นในอดีต
บรรณารักษ์สาวจึงตัดสินใจหาข้อมูลของเรื่องลี้ลับด้วยตัวเอง
ยั้งคั่นเจอเรื่องในอดีต แบ้งก็ยิ่งหวาดกลัว
แต่ถ้าเธอถอย วิทยญาณปริศนาก็จะไม่ไว้ชีวิต
วิธีเดียวที่จะรอดคือ ต้องค้นหาความจริงอันแสนซับซ้อนให้พบ
โดยที่ไม่รู้เลยว่าใครกำลังถือมีดผ่าตัดซ่อนเอาไว้ข้างหลัง
รอเวลาแบ้งพลาดพลั้ง...มันจะเข้าใกล้แล้วเชือด!

ปริศนาเขย่าขวัญสุดซับซ้อนและโหดร้ายที่นักอ่านต่างชื่นชอบ
นี่คือสุดยอดผลงานของภาคินัยที่จะทำให้นักอ่านนอนไม่หลับไปหลายคืน

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6680-8

9 786161 866808

Cover Design: Kralze

Illustration: pingpingward

325 หน้า

จากผลงาน
สุดหลอนประสาของ

ภาคินัย

ลิฟต์ซ่อนศพ